

I kras

Han såg sig omkring. Det verkade vara trångt om utrymmet. Varför låg alla de där runda sakerna på golvet och tog plats? Och var skulle han själv ligga så att det blev bekvämt och bra och så att den mat han förväntade sig kom till honom på ett komfortabelt sätt.

Han funderade en stund. Sedan nalkades han försiktigt en av de runda bollarna. Den var faktiskt inte så tung som han trott. Ganska lätt faktiskt. Puffade på den, knuffade, rullade, och fick den fram mot väggen. Där vände han sig om och lyckades med stor kraft genom att successivt rulla den upp på axlarna baxa den upp för väggen och ut över kanten. Splash sa det när den föll i marken och gick i kras. Han tittade ner och såg en salig röra, ryckte på axlarna och la sig sedan till rätta på golvet. Nej, det var fortfarande för trångt. Där låg ju inte mindre än fyra runda bollar och nog måste han se till att få bort åtminstone ett par av dem.

Han jobbade på. Knuffade, rullade, baxade och fick upp den ena efter den andra på ryggen och ut över kanten. Splash, sa det varenda gång den gick i kras, splash!

Till slut var det tomt på golvet. Han sträckte belåtet ut sig, det var fortfarande lite trångt, men betydligt bättre än innan.

Lite mat skulle inte smaka dumt nu. Men var fanns den då?



I samma ögonblick hörde han ett vinande över huvudet och en liten figur satt plötsligt framför honom. Det rörde sig i figurens mun, kunde det vara något ätbart? Han gapade stort, och minsann, där kom lite mat i munnen. Han stängde den fort, gapade igen, men då var den lilla figuren borta, men det dröjde inte länge förrän den var tillbaka med mera ätbart.

Ett behagligt liv. Han växte och frodades, fick mat varje gång han öppnade munnen, sova och äta var hans huvudsakliga sysselsättningar. Och ibland ställde han sig på kanten och släppte ut en ganska stor lort. Splash sa det när den nådde marken. Han hade det bra.

Men det var något som inte stämde. Den som gav honom mat var så väldigt liten och själv började han bli så stor att han nästan inte fick plats. Det var kanske dags att pröva sina vingar.

Han ställde sig på kanten av boet och med ett KoKo, Koko, kastade han sig handlöst rakt ut i luften, var nära att tappa balansen men lyckades i sista minuten få luft under vingarna och flög.

Men den lilla fågelmamman, som idogt hade försett den alldeles för stora och inte så lite fräcka ungen satte sig på kanten och tittade sorgset ner i det tomma boet. Inte en endaste liten unge, och hon som hade slitit så!

Men så morskade hon upp sig. Det var faktiskt bara att starta om igen. Med en ny kull.